

کنوانسیون شناسائی و اجرای احکام داوری خارجی

نیویورک-۱۹۵۸

مادة یکم

۱. این کنوانسیون ناظر بر شناسائی و اجرای آن دسته از احکام داوری است که در اختلافات بین اشخاص، اعم از حقیقی یا حقوقی، و در قلمرو کشوری غیر از کشوری که در آن تقاضای شناسائی و اجرای حکم شده است، صادر گردد؛ همچنین ناظر است بر احکام داوری که در قلمرو دولت متقاضی عنه، حکم داخلی تلقی نگردد.

۲. مراد از «احکام داوری» نه فقط احکام صادره توسط داورانی است که در هر پرونده انتخاب می شوند بلکه شامل احکام صادره از نهادهای دائم داوری که اصحاب دعوی به آنها رجوع کرده اند نیز می باشد.

۳. هنگام امضا یا تصویب یا الحاق به کنوانسیون حاضر و یا در موقع تعیین قلمرو نفوذ این کنوانسیون طبق ماده دهم، هر دولتی می تواند بر مبنای معامله متقابل اعلام نماید که منحصراً احکامی را شناسائی و اجرا خواهد کرد که در قلمرو یکی از دول متعاهد صادر شود. همچنین می تواند اعلام

دارد که کنوانسیون را منحصرأ در مورد اختلافات ناشی از آن گونه روابط حقوقی، اعم از قراردادی یا غیر قراردادی که حسب قوانین داخلی او تجاری تلقی شود، اعمال خواهد کرد.

ماده دوم

۱. دول متعاهد هر موافقتنامه کتبی را که طرفین به موجب آن متعهد شده باشند تمام یا قسمتی از دعاوی موجود یا دعاوی آتی خود را به داوری ارجاع نمایند و این دعاوی ناشی از رابطه حقوقی معین، اعم از قراردادی یا غیر آن بوده و موضوع آن از طریق داوری قابل حل و فصل باشد، به رسمیت خواهند شناخت.

۲. عبارت «موافقتنامه کتبی» اعم است از شرط داوری که در ضمن قرارداد درج شده باشد یا قرارنامه داوری جداگانه ای که به امضای طرفین رسیده و یا ضمن مبادله نامه یا تلگرام حاصل شده باشد.

۳. هرگاه دعوائی در محاکم هریک از کشورهای متعاهد مطرح باشد که طرفین درباره موضوع اصلی آن دعوی موافقتنامه داوری به مفهوم مقرر در این ماده داشته باشند، دادگاه بنابه تقاضای احد از طرفین، دعوی را به داوری احاله خواهد نمود مگر در مواردی که بنابه تشخیص محکمه موافقتنامه داوری باطل یا فاقد اثر و یا فاقد شرایط لازم برای اجرا باشد.

ماده سوم

دول متعاهد احکام داوری را الزام آور خواهند شناخت و آن را مطابق آئین دادرسی محلی که حکم داوری در قلمرو آن مورد استناد قرار گرفته است، با رعایت شرایط مندرج در مواد آتی این کنوانسیون اجرا خواهند کرد. به هنگام شناسائی و اجرای احکام داوری موضوع این کنوانسیون، هیچ گونه شرایطی که اساساً شدیدتر باشد یا حق الزحمه یا هزینه ای بیشتر از

آنچه که در شناسائی و اجرای احکام داوری داخلی معمول است، تحمیل نخواهد شد.

ماده چهارم

۱. برای تحصیل شناسائی و اجرای احکام داوری مذکور در ماده قبل، متقاضی شناسائی و اجرای حکم باید همزمان با تسلیم تقاضانامه خود، مدارک ذیل را نیز ارائه نماید:

(الف) نسخه اصل مصدق حکم یا رونوشت گواهی شده آن؛
(ب) اصل موافقتنامه داوری مذکور در ماده دوم و یا رونوشت گواهی شده آن.

۲. هرگاه حکم یا موافقتنامه مذکور به زبان رسمی کشوری که در قلمرو آن به حکم داوری استناد شده است، نباشد طرفی که شناسائی و اجرای حکم را تقاضا نموده مکلف به ارائه ترجمه این اسناد به آن زبان است. صحت ترجمه بایستی توسط مترجم رسمی یا قسم خورده و یا مأمور سیاسی یا کنسولی گواهی گردد.

ماده پنجم

۱. درخواست شناسائی و اجرای حکم داوری فقط در صورتی می تواند به تقاضای کسی که علیه او به حکم استناد شده، رد شود که طرف مذکور نزد مرجع صالح محلی که در آنجا تقاضای شناسائی و اجرای حکم شده است، دلایل و مدارک مثبتی ای ارائه دهد مبنی بر اینکه:

(الف) طرفین موافقتنامه داوری مورد اشاره در ماده دوم، طبق قانون متبوع ایشان به جهتی فاقد اهلیت بوده، یا اینکه موافقتنامه مذکور حسب قانونی که طبق توافق طرفین حاکم بر این موافقتنامه است، یا در غیاب هرگونه نشانه ای بر توافق طرفین در مورد قانون حاکم، حسب قانون کشوری

که حکم داوری در آنجا صادر گردیده فاقد اعتبار است؛ یا

(ب) تعیین داور یا جریان رسیدگی داوری به طرفی که علیه وی به حکم استناد شده، درست ابلاغ نگردیده یا اینکه طرف مذکور به جهت دیگری قادر به طرح نظریات و مواضع خود در داوری نشده است؛ یا

(ج) حکم داوری مربوط به اختلافی است که نظر به ارجاع آن به داوری نبوده یا داخل در موضوع ارجاعی به داوری نیست، یا اینکه حکم داوری حاوی تصمیماتی است که از حدود موضوع ارجاعی به داوری تجاوز کرده است. در صورتی که تصمیمات راجع به موضوعات ارجاعی به داوری از تصمیماتی که مربوط به موضوع داوری نیست قابل تفکیک باشد آن قسمت از حکم داوری که حاوی تصمیمات مربوط به موضوعات ارجاعی به داوری است قابل شناسائی و اجرا خواهد بود؛ یا

(د) نحوه تشکیل مرجع داوری یا تشریفات داوری منطبق با توافق طرفین نبوده یا، در غیاب چنین توافقی، با قوانین کشوری که داوری در آنجا انجام شده مطابق نبوده است؛ یا

(ه) حکم داوری هنوز نسبت به طرفین لازم الاجراء نشده یا اینکه به وسیله مرجع صالح کشوری که حکم در قلمرو آن یا حسب قوانین آن صادر شده، ابطال یا معلق گردیده است.

۲. مرجع صالح کشوری که شناسائی و اجرای حکم داوری از او درخواست شده نیز در صورت احراز یکی از موارد زیر می تواند تقاضای شناسائی و اجرای حکم را رد کند:

(الف) برابر با قوانین آن کشور حلّ و فصل موضوع مختلفاً فیہ از طریق داوری میسر نبوده است؛ یا

(ب) شناسائی و اجرای حکم مغایر با نظم عمومی آن کشور است.

ماده ششم

چنانکه از مرجع صالح مذکور در ماده ۵ (بند ۱/ه) تقاضای ابطال یا

تعلیق حکم داوری شده باشد، مرجعی که تقاضای شناسائی و اجرای حکم نزد او مطرح است می تواند، چنانچه مقتضی تشخیص دهد، دستور اجرای حکم داوری را به تعویق اندازد و همچنین می تواند بنابه تقاضای طرفی که درخواست شناسائی و اجرای حکم را کرده است طرف دیگر را مکلف سازد که تضمین مناسبی تودیع نماید.

ماده هفتم

۱. مقررات کنوانسیون حاضر به اعتبار موافقتنامه های دوجانبه و چندجانبه مربوط به شناسائی و اجرای احکام داوری منعقد شده بین دول متعاقد لطمه ای وارد نخواهد کرد و نیز مانع از حق هیچ ذینفعی که بخواهد به طریق مقرر و به مقدار مجاز در قوانین یا معاهدات کشوری که در قلمرو او به یک حکم داوری استناد شده از آن حکم بهره مند شود نخواهد گردید.

۲. به محض ملتزم شدن کشورهای متعاقد به این کنوانسیون و تاجائی که به آن ملتزم می شوند، پروتکل ۱۹۲۳ ژنورا جمع به شروط داوری و کنوانسیون ۱۹۲۷ ژنورا جمع به اجرای احکام داوری خارجی بین این کشورها موقوف الاجراء خواهد گردید.

ماده هشتم

۱. کنوانسیون حاضر تا تاریخ ۳۱ دسامبر ۱۹۵۸ برای امضای دول عضو سازمان ملل متحد یا هر دولتی که عضو یکی از سازمانهای تخصصی ملل متحد باشد یا بعداً عضو آن بشود، و هر دولتی که عضو اساسنامه دیوان بین المللی دادگستری باشد یا بعداً عضو آن بشود، یا هر دولتی که از جانب مجمع عمومی سازمان ملل متحد از وی دعوت بعمل آید، مفتوح خواهد بود.

۲. این کنوانسیون باید به تصویب دول عضو برسد، و اسناد تصویب آن نزد دبیرکل سازمان ملل متحد تودیع خواهد شد.

ماده نهم

۱. این کنوانسیون برای الحاق کلیه دول مذکور در ماده ۸ مفتوح خواهد بود.

۲. الحاق، با تسلیم سند الحاق نزد دبیرکل سازمان ملل متحد انجام خواهد گرفت.

ماده دهم

۱. هر کشوری می تواند به هنگام امضا، تصویب یا الحاق اعلام دارد که این کنوانسیون را نسبت به کلیه یا بعضی از سرزمینهای که آن کشور مسئولیت روابط بین المللی آنها را به عهده دارد تعمیم خواهد داشت. اعلام مذکور از تاریخ لازم الاجراء شدن کنوانسیون نسبت به آن کشور مؤثر خواهد بود.

۲. در هر زمانی پس از امضا، تصویب یا الحاق، هرگونه تعمیم کنوانسیون از این حیث از طریق صدور اعلامیه ای به عنوان دبیرکل سازمان ملل متحد انجام می گیرد که از نودمین روز پس از روز وصول آن توسط دبیرکل، یا از تاریخ لازم الاجراء شدن کنوانسیون نسبت به کشور مربوطه، بسته به اینکه کدامیک مؤخر است، لازم الاجراء خواهد شد.

۳. در مورد سرزمینهای که این کنوانسیون در تاریخ امضا، تصویب یا الحاق به آن نسبت به آنها تعمیم نمی یابد هر یک از کشورهای مربوط امکانات اتخاذ تدابیر لازم به منظور تعمیم شمول این کنوانسیون نسبت به چنین سرزمینهای را، مشروط به رضایت دولتهای چنین سرزمینهای، در مواردی که قانون اساسی آنها لازم می داند، مورد توجه قرار خواهند داد.

ماده دوازدهم

مقررات مشروحه ذیل دربارهٔ دول فدرال و یا دولی که دارای حکومتی واحد نباشند اجرا خواهد شد:

(الف) در مورد آن قسمت از مواد کنوانسیون حاضر که در صلاحیت قانونگذاری مقامات حکومت فدرال قرار می‌گیرد، تعهدات حکومت فدرال از این حیث همانند تعهدات دول متعاهدی خواهد بود که به روش فدرال اداره نمی‌شوند.

(ب) دربارهٔ آن قسمت از مواد کنوانسیون حاضر که در صلاحیت قانونگذاری دول یا ایالات عضو فدراسیون قرار دارد و طبق قانون اساسی فدراسیون تکلیفی از نظر اقدامات تقنینی به عهده آنها نیست، حکومت فدرال مواد مذکور را در نزدیکترین زمان ممکن، همراه با توصیهٔ موافق خود، به اطلاع مقامات ذی صلاحیت دول و یا ایالات عضو فدراسیون خواهد رسانید.

(ج) دول فدرال عضو این کنوانسیون مکلف خواهند بود در صورت درخواست هریک از دول متعاهد، که از طریق دبیرکل سازمان ملل متحد ارسال خواهد شد، گزارشی از مجموعهٔ قوانین و رویه‌های جاری فدراسیون و واحدهای متشکلهٔ آن را در مورد هریک از مقررات و مواد خاص این کنوانسیون تسلیم کنند و مشخص سازند که در مورد مقررات و مفاد کنوانسیون تا چه حد اقدامات تقنینی یا سایر اقدامات صورت گرفته است.

ماده دوازدهم

۱. این کنوانسیون در نودمین روز پس از تاریخ تودیع سومین سند تصویب یا الحاق، لازم الاجراء می‌گردد.

۲. کنوانسیون حاضر، نسبت به کشورهای آن که پس از تسلیم سومین سند

تصویب یا الحاق، آن را تصویب می‌کنند یا بدان ملحق می‌شوند، در نودمین روز پس از تسلیم سند تصویب یا الحاق آنها لازم الاجراء خواهد شد.

ماده سیزدهم

۱. هریک از دول متعاقد می‌تواند با ابلاغ کتبی که به عنوان دبیرکل سازمان ملل متحد ارسال خواهد کرد، رجوع از این کنوانسیون را اعلام نماید. رجوع از کنوانسیون یک سال پس از تاریخ وصول اعلامیه به دبیرکل عملی خواهد شد.

۲. هریک از دول عضو که اعلامیه یا تذکاریه‌ای طبق مقررات ماده دهم صادر و ابلاغ نموده است می‌تواند در هر زمانی متعاقب آن با ابلاغ به دبیرکل سازمان ملل متحد اعلام کند که یک سال پس از تاریخی که ابلاغ مذکور واصل می‌گردد، مقررات این کنوانسیون نسبت به سرزمین مربوط موقوف الاجراء خواهد شد.

۳. کنوانسیون حاضر نسبت به احکام داوری که جریان شناسائی و اجرای آنها قبل از تحقق رجوع از این کنوانسیون به گردش افتاده باشد کماکان لازم الاجراء خواهد بود.

ماده چهاردهم

هیچ یک از دول متعاقد نمی‌تواند در برابر سایر کشورهای عضو از مقررات این کنوانسیون استفاده کند مگر در حدودی که خود اوملزم به اجرای این کنوانسیون بوده باشد.

ماده پانزدهم

دبیرکل سازمان ملل متحد مراتب ذیل را به اطلاع دول مذکور در ماده

هشتم خواهد رسانید:

- (الف) امضاها و تصویبهای موضوع ماده هشتم؛
- (ب) الحاقهای موضوع ماده نهم؛
- (ج) اعلامیه و اختاریه های موضوع مواد یکم و دهم و یازدهم؛
- (د) تاریخ اجرای کنوانسیون حاضر وفق ماده دوازدهم؛
- (ه) اعلامیه های رجوع و ابلاغهای موضوع ماده سیزدهم.

ماده شانزدهم

۱. کنوانسیون حاضر که متون انگلیسی، چینی، اسپانیایی، فرانسوی و روسی آن متساویاً معتبر است، در آرشیو سازمان ملل متحد تودیع خواهد شد.

۲. دبیرکل سازمان ملل متحد به هریک از دول مذکور در ماده هشتم یک نسخه گواهی شده از این کنوانسیون را تسلیم خواهد کرد.